

ΝΤΟΝΑΤΟ ΚΑΡΡΙΖΙ

Το κορίτσι στην ομίχλη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ ΚΛΙΜΑΚΟΥΜΕΝΗ ΑΠΕΙΛΗ...»

THE TIMES

«Ο ΚΑΡΡΙΖΙ ΕΠΙΑΣΕ ΤΟ ΘΗΡΑΜΑ».

LA REPUBBLICA

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΛΑΤΑΚΗ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

ΝΤΟΝΑΤΟ ΚΑΡΡΙΖΙ

Το κορίτσι στην ομίχλη

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 410

Ντονάτο Καρίζι, *Το κορίτσι στην ομίχλη*

Donato Carrisi, *La ragazza nella nebbia*

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Φιλμ-Μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright® Longanezi & C., 2015

Copyright® για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Longanezi,
Μιλάνο 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Μάρτιος 2018

KET A699 ΚΕΠ 23/1)

ISBN 978-960-16-7588-6

*Για τον Αντόνιο.
Τον γιο μου, τα πάντα μου.*

23 Φεβρουαρίου
Εξήντα δύο μέρες μετά την εξαφάνιση

Η ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ ΟΛΑ ΑΛΛΑΞΑΝ για πάντα ξεκίνησε με το κουδούνισμα ενός τηλεφώνου.

Το τηλεφώνημα ήρθε στις δώδεκα και είκοσι μετά τα μεσάνυχτα. Ήταν Δευτέρα βράδυ, έξω είχε μείον οχτώ βαθμούς και μια παγωμένη ομίχλη κατάπινε το τοπίο. Εκείνη την ώρα ο Φλόρες βρισκόταν στη ζεστασιά του κρεβατιού του, πλάι στη γυναίκα του, απολαμβάνοντας μια παλιά ασπρόμαυρη ταινία με γκάνγκστερ στην τηλεόραση. Στην πραγματικότητα, η Σοφία κοιμόταν ήδη εδώ και κάποια ώρα και τα κουδούνισματα δε φάνηκαν να ταράζουν τον ύπνο της. Δεν αντιλήφθηκε καν ότι ο σύζυγός της σηκωνόταν και ξαναντυνόταν.

Ο Φλόρες φόρεσε ένα παντελόνι με επένδυση, ένα μάλλινο εφαρμοστό ζιβάγκο και το βαρύ καπιτονέ μπουφάν του, για να αντιμετωπίσει την καταραμένη εκείνη καταχνιά που έμοιαζε να έχει απαλείψει την πλάση, και ετοιμάστηκε να πάει στο μικρό νοσοκομείο του Αβεσό όπου, τα σαράντα σχεδόν από τα εξήντα δύο του χρόνια, ασκούσε το επάγγελμα του ψυχιάτρου. Όλο εκείνο τον καιρό, ελάχιστες φορές είχε τύχει να τον σηκώσει κάποιος από

το κρεβάτι για ένα επείγον περιστατικό, και ειδικά η αστυνομία. Στο χωριό των Άλπεων όπου είχε γεννηθεί και είχε ζήσει όλη του τη ζωή, μετά τη δύση του ηλίου δε συνέβαινε σχεδόν τίποτα. Ήταν λες και σ' εκείνα τα μέρη ακόμα και οι εγκληματίες επέλεγαν να περνούν τη ζωή τους με εγκράτεια, πράγμα που επέβαλλε να γυρίζουν κανονικά κάθε βράδυ στο σπίτι. Γι' αυτό ο Φλόρες αναρωτιόταν ποιος να 'ταν ο λόγος που καθιστούσε απαραίτητη την παρουσία του μια τόσο ασυνήθιστη ώρα.

Η μοναδική πληροφορία που του είχε δώσει η αστυνομία από τηλεφώνου αφορούσε την προσωρινή κράτηση ενός άντρα μετά από ένα τροχαίο. Τίποτ' άλλο.

Το απόγευμα είχε πάψει να χιονίζει, αλλά εκείνο το βράδυ το κρύο είχε δυναμώσει. Ο Φλόρες βγήκε απ' το σπίτι και βρέθηκε τυλιγμένος σε μια αφύσικη σιωπή. Όλα ήταν ακίνητα, ασάλευτα. Ακόμα και ο χρόνος έμοιαζε να έχει σταματήσει. Ο ψυχίατρος ένωσε ένα ρίγος που δεν είχε καμία σχέση με την εξωτερική θερμοκρασία, γιατί προερχόταν από μέσα του. Έβαλε μπροστά το παλιό Σιτροέν και περίμενε μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να ζεσταθεί αρκετά η μηχανή ντίζελ, προτού ξεκινήσει. Είχε ανάγκη από τον συγκεκριμένο ήχο για να σπάσει τη μονοτονία εκείνης της απειλητικής γαλήνης.

Η άσφαλτος ήταν παγωμένη, μα ήταν κυρίως η ομίχλη που τον υποχρέωνε να προχωράει με λιγότερα από είκοσι χιλιόμετρα την ώρα, οδηγώντας και με τα δυο του χέρια γερά πιασμένα απ' το τιμόνι, την πλάτη του κυρτωμένη προς τα εμπρός και το πρόσωπο ελάχιστα εκατοστά

απ' το παρμπρίζ, σε μια προσπάθεια να εντοπίζει με μεγαλύτερη ακρίβεια τα όρια του δρόμου. Ευτυχώς, γνώριζε τόσο καλά τη διαδρομή, που το μυαλό του ήταν σε θέση να προλαβαίνει τα μάτια, υποδεικνύοντάς του την πορεία.

Φτάνοντας στο ύψος μιας διασταύρωσης, επέλεξε την κατεύθυνση που οδηγούσε προς το κέντρο του χωριού, και τότε ήταν που διέκρινε κάτι στο ασπριδερό πέπλο ομίχλης. Προχώρησε έχοντας την αίσθηση πως όλα είχαν επιβραδυνθεί, σαν σε όνειρο. Από τα βάθη του υπόλευκου μανδύα εμφανίστηκαν φωτεινές λάμπεις, διακεκομμένες. Έδιναν την εντύπωση πως έρχονταν προς το μέρος του, κι όμως εκείνος ήταν που πήγαινε καταπάνω τους. Από την ομίχλη αναδύθηκε μια ανθρώπινη φιγούρα. Χειρονομούσε και οι κινήσεις της ήταν αλλόκοτες, πλατιές. Καθώς πλησίαζε, ο Φλόρες συνειδητοποίησε πως επρόκειτο για έναν αστυνομικό που ήταν εκεί επιτούτου, για να ειδοποιεί τους οδηγούς των διερχόμενων οχημάτων να προσέχουν. Ο ψυχίατρος πέρασε από δίπλα του και οι δυο τους χαιρετήθηκαν φευγαλέα. Πίσω από τον αστυνομικό, οι διακεκομμένες λάμπεις προέρχονταν από τον φάρο ενός περιπολικού και, κυρίως, από τα πίσω φώτα ενός μαύρου σεντάν που είχε καταλήξει σ' ένα χαντάκι έξω απ' τον δρόμο.

Μετά από λίγο, ο Φλόρες μπήκε στο κέντρο του χωριού. Ήταν έρημο.

Οι ωχροκίτρινες λάμπες του δημόσιου φωτισμού έμοιαζαν με αντικατοπτρισμούς μέσα στην καταχνιά. Διέσχισε όλο το κατοικημένο κέντρο, μέχρι που έφτασε στον προορισμό του.

Ένας παράξενος αναβρασμός ζωντάνευε το μικρό νοσοκομείο του Αβεσό. Μόλις ο Φλόρες διάβηκε το κατώφλι, ήρθαν να τον συναντήσουν ένας υπαστυνόμος της τοπικής αστυνομίας και η Ρεμπέκα Μάγερ, μια νεαρή εισαγγελέας που τον τελευταίο καιρό έχαιρε μεγάλης εκτίμησης. Έδειχνε ανήσυχη. Ενώ ο ψυχίατρος έβγαζε το βαρύ μπουφάν του, εκείνη τον ενημέρωσε για την ταυτότητα του απρόσμενου νυχτερινού επισκέπτη. «Ο Φόγκελ» είπε μόνο.

Ακούγοντάς τη να προφέρει εκείνο το όνομα, ο Φλόρες αντιλήφθηκε προς τι η τόση αδημονία. Ήταν η νύχτα που όλα άλλαξαν για πάντα, αλλά εκείνη τη στιγμή εκείνος δεν το ήξερε ακόμα. Να γιατί δεν είχε καταλάβει καλά ποιος ήταν ο δικός του ρόλος στην υπόθεση. «Τι πρέπει να κάνω ακριβώς;» ρώτησε.

«Οι γιατροί των Πρώτων Βοηθειών λένε ότι είναι καλά. Όμως μοιάζει να βρίσκεται σε σύγχυση, ίσως εξαιτίας του σοκ απ' το τρακάρισμα».

«Αλλά δεν είστε σίγουρη γι' αυτό, έτσι δεν είναι;» Ο Φλόρες είχε μαντέψει σωστά, πράγματι, και η Μάγερ δεν απάντησε. «Είναι κατατονικός;»

«Όχι, αλληλεπιδρά όταν δέχεται ερεθίσματα. Αλλά η διάθεσή του έχει διακυμάνσεις».

«Και δε θυμάται τίποτα απ' όσα συνέβησαν» είπε ο Φλόρες, συμπληρώνοντας ο ίδιος το ιστορικό.

«Θυμάται το ατύχημα. Αλλά εμάς μας ενδιαφέρει το πριν· πρέπει οπωσδήποτε να μάθουμε τι συνέβη απόψε το βράδυ».

«Συνεπώς, κατά τη γνώμη σας, προσποιείται» κατέληξε ο ψυχίατρος.

«Φοβάμαι πως ναι. Κι εδώ είναι που μπαίνετε εσείς στο παιχνίδι, γιατρέ».

«Τι περιμένετε από μένα, κυρία;»

«Δεν υπάρχουν ικανοποιητικά στοιχεία για να του απαγγείλουμε κατηγορίες κι εκείνος το ξέρει, γι' αυτό πρέπει εσείς να μου πείτε αν έχει πνευματική διαύγεια».

«Κι αν είναι εντάξει, τι θα του συμβεί;»

«Θα μπορέσω να διατυπώσω ένα κατηγορητήριο και να προχωρήσω σε επίσημη ανάκριση χωρίς να φοβάμαι ότι θα το αμφισβητήσει κατόπιν κάποιος δικηγόρος στο δικαστήριο, επωφελούμενος από ένα ανόητο πρόσχημα».

«Μα... Μου είπατε ότι δεν υπήρχαν θύματα στο ατύχημα, σωστά; Οπότε, συγγνώμη, αλλά γιατί θα του ασκήσετε δίωξη;»

Η Μάγερ έμεινε σιωπηλή για μια στιγμή. «Θα το καταλάβετε, όταν τον δείτε μπροστά σας».

Τον είχαν βάλει να περιμένει στο ιατρείο του. Ανοίγοντας την πόρτα, ο Φλόρες διέκρινε αμέσως τη φιγούρα του άντρα που καθόταν σε μια από τις δύο πολυθρόνες που ήταν τοποθετημένες μπροστά στο φορτωμένο με χαρτιά γραφείο. Φορούσε ένα σκούρο κασμιρένιο παλτό και οι ώμοι του ήταν γειροτοί· έδειξε να μην αντιλαμβάνεται καν ότι είχε μπει κάποιος.

Ο Φλόρες κρέμασε το μακρύ μπουφάν του στην κρεμάστρα κι έτριψε τα χέρια του, που ήταν ακόμα ξυλιασμένα απ' το κρύο. «Καλησπέρα» είπε κατευθυνόμενος προς το καλοριφέρ για να βεβαιωθεί ότι ήταν αναμμένο.

Στην πραγματικότητα, ήταν μόνο μια πρόφαση για να βρεθεί μπροστά στον άντρα και να διαπιστώσει την κατάσταση του, αλλά κυρίως για να καταλάβει το νόημα των λόγων της Μάγερ.

Κάτω από το παλτό, ο Φόγκελ ήταν ντυμένος κομψά. Μπλε σκούρο κουστούμι, μια γαλάζια μεταξωτή γραβάτα με μικρά φυτικά μοτίβα, ένα κίτρινο μαντίλι στο τσεπάκι του σακακιού, άσπρο πουκάμισο και οβάλ μανικετόκουμπα από ροζ χρυσό. Μόνο που η εμφάνισή του έμοιαζε τσαλακωμένη, λες και φορούσε εκείνα τα ρούχα επί εβδομάδες.

Ο Φόγκελ σήκωσε για μια στιγμή τα μάτια πάνω του, χωρίς να απαντήσει στον χαιρετισμό. Μετά το βλέμμα του ξανάπεσε στα χέρια του, που ακουμπούσαν στην κοιλιά του.

Ο ψυχίατρος αναρωτήθηκε τι περίεργο αστείο της μοίρας ήταν αυτό που είχε αποφασίσει να τους φέρει τον έναν μπροστά στον άλλο. «Είστε πολύ καιρό εδώ;» άρχισε.

«Εσείς;»

Ο Φλόρες γέλασε με την ετοιμόλογη απάντηση, αλλά ο άλλος παρέμεινε σοβαρός. «Σαράντα χρόνια πάνω κάτω» αποκρίθηκε. Με το πέρασμα του χρόνου, το δωμάτιο είχε εμπλουτιστεί με αντικείμενα και έπιπλα, μέχρι που γέμισε ασφυκτικά. Ο ψυχίατρος αντιλαμβανόταν ότι σε έναν εξωτερικό παρατηρητή το σύνολο μπορεί να φαινόταν παράταιρο. «Βλέπετε εκείνο τον παλιό καναπέ; Τον κληρονόμησα από τον προκάτοχό μου, ενώ το γραφείο το επέλεξα εγώ προσωπικά». Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν κορνιζαρισμένες φωτογραφίες των δικών του.

Ο Φόγκελ έπιασε μια και την παρατήρησε κρατώντας

τη στα χέρια του. Έδειχνε τον Φλόρες περιτριγυρισμένο απ' το πολυάριθμο σόι του μια καλοκαιρινή μέρα που έκαναν μπάρμπεκιου στον κήπο. «Ωραία οικογένεια» σχολίασε με αόριστο ενδιαφέρον.

«Τρία παιδιά και έντεκα εγγόνια». Ο Φλόρες αγαπούσε πολύ εκείνη τη φωτογραφία.

Ο Φόγκελ ξανάβαλε στη θέση της την κορνίζα και άρχισε να κοιτάζει γύρω του. Στους τοίχους, πέρα απ' το πτυχίο, τις διακρίσεις που είχε λάβει και τις ζωγραφιές που του χάριζαν τα εγγονάκια του, υπήρχαν τα τρόπαια γι' αυτό που ο ψυχίατρος ήταν περισσότερο υπερήφανος.

Ασχολούνταν με το αθλητικό φάρμακα και στο ιατρείο του φιγουράριζαν πολλά δείγματα βαλσαμωμένων ψαριών.

«Όποτε μπορώ, τα παρατάω όλα και πηγαίνω σε κάποια λίμνη ή χείμαρρο στο βουνό» είπε ο Φλόρες. «Έτσι συμφιλιώνομαι με την πλάση». Σε μια γωνία υπήρχε το ντουλάπι με τα καλάμια κι ένα κουτί που περιείχε αγκίστρια, δολώματα, πετονιές και όλα τα απαραίτητα. Με τον καιρό, το δωμάτιο είχε πάψει να θυμίζει ιατρείο ενός ψυχιάτρου. Είχε γίνει η φωλιά του, ένα μέρος μόνο δικό του, και στενοχωριόταν στη σκέψη ότι σε μερικούς μήνες θα έβγαινε στη σύνταξη και θα έπρεπε να αδειάσει τα πάντα, απομακρύνοντας τα πράγματά του.

Ανάμεσα στις πολλές ιστορίες που θα μπορούσαν να διηγηθούν εκείνοι οι τοίχοι, τώρα υπήρχε κι αυτή μιας απρόσμενης επίσκεψης αργά μια χειμωνιάτικη νύχτα.

«Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι είστε εδώ» παραδέχτηκε ο ψυχίατρος με σχετική αμηχανία. «Εγώ και η γυναίκα μου σας έχουμε δει πάρα πολλές φορές στην τηλεόραση. Είστε μια διασημότητα».

Ο άλλος έκανε απλώς ένα νεύμα. Έμοιαζε πραγματικά να τελεί υπό σύγχυση, ή ίσως ήταν εξαιρετικός ηθοποιός.

«Είστε σίγουρος ότι αισθάνεστε καλά;»

«Καλά είμαι» βεβαίωσε ο Φόγκελ ξέπνοα.

Ο Φλόρες απομακρύνθηκε από το καλοριφέρ και πήγε να καθίσει πίσω απ' το γραφείο, στην πολυθρόνα που με τα χρόνια είχε πάρει το σχήμα του. «Φανήκατε τυχερός, το ξέρετε; Πριν από λίγο πέρασα δίπλα απ' το σημείο του ατυχήματος: βγήκατε εκτός δρόμου απ' τη σωστή πλευρά. Είναι βέβαια βαθύ το χαντάκι, αλλά απ' την άλλη πλευρά υπάρχει γκρεμός».

«Η ομίχλη» είπε ο επισκέπτης.

«Ναι» συμφώνησε ο Φλόρες. «Ομίχλη πάγου, δε βλέπουμε συχνά κάτι τέτοιο. Μου πήρε είκοσι λεπτά για να φτάσω, όταν συνήθως χρειάζομαι μόλις δέκα για να έρθω οδηγώντας από το σπίτι μου». Έπειτα ακούμπησε και τους δυο αγκώνες του στα μπράτσα της πολυθρόνας και έγειρε πίσω στην πλάτη της. «Δε συστηθήκαμε ακόμα, είμαι ο γιατρός Αουγκούστε Φλόρες. Πείτε μου, πώς πρέπει να σας προσφωνώ; Ειδικό πράκτορα ή κύριο Φόγκελ;»

Ο άντρας έδειξε να το σκέφτεται για λίγο. «Διαλέξτε εσείς».

«Εγώ είμαι της γνώμης ότι ένας αστυνομικός δε χάνει ποτέ τους βαθμούς του, ακόμα και όταν παύει να ασκεί το επάγγελμά του. Γι' αυτό, για μένα παραμένετε ο ειδικός πράκτορας Φόγκελ».

«Αν το προτιμάτε...»

Στο μυαλό του Φλόρες συσσωρεύονταν δεκάδες ερωτήσεις, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να επιλέξει τις σωστές για να ξεκινήσει. «Ειλικρινά, δεν περίμενα να σας ξαναδώ

σε τούτα τα μέρη, πίστευα πως είχατε γυρίσει κάτω στην πόλη αρκετό καιρό μετά από αυτό που συνέβη. Γιατί ξανάρθατε;»

Ο ειδικός πράκτορας Φόγκελ πέρασε αργά τα χέρια πάνω απ' το παντελόνι του, λες και ήθελε να διώξει κάποια ανύπαρκτη σκόνη. «Δεν ξέρω...»

Δεν πρόσθεσε κάτι άλλο και ο Φλόρες περιορίστηκε να γνέφει. «Καταλαβαίνω. Ήρθατε μόνος σας;»

«Ναι» απάντησε ο Φόγκελ και από την έκφρασή του μάντευες ότι δεν καταλάβαινε απολύτως το νόημα της ερώτησης. «Είμαι μόνος μου» επιβεβαίωσε.

«Η παρουσία σας εδώ έχει μήπως κάποια σχέση με την ιστορία της κοπέλας που εξαφανίστηκε;» αποτόλμησε ο Φλόρες. «Γιατί μου φαίνεται πως θυμάμαι ότι εσείς δεν έχετε πια καμία αρμοδιότητα στην υπόθεση».

Η φράση έδειξε να αφυπνίζει κάπως τον άντρα, ο οποίος, αναστατωμένος από κάτι που ο Φλόρες εξέλαβε ως σκίρτημα περηφάνιας, αντέτεινε ενοχλημένος: «Μπορώ να μάθω γιατί με κρατάτε; Τι θέλει από μένα η αστυνομία; Γιατί δεν μπορώ να φύγω;»

Ο Φλόρες επιχείρησε να επιστρατεύσει όλη την παροϊμιώδη υπομονή του. «Ειδικέ πράκτορα Φόγκελ, απόψε είχατε ένα ατύχημα».

«Το ξέρω κι εγώ αυτό» απάντησε ο άλλος οργισμένα.

«Και ταξιδεύατε μόνος σας, σωστά;»

«Σας το είπα μόλις».

Στο μεταξύ, ο Φλόρες άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου, πήρε έναν μικρό καθρέφτη και τον τοποθέτησε μπροστά στον Φόγκελ, που όμως δε φάνηκε να το προσέχει. «Και δεν τραυματιστήκατε. Είστε σώος και αβλαβής».

«Καλά είμαι, πόσες φορές θα με ρωτήσετε;»

Ο ψυχίατρος έσκυψε προς το μέρος του. «Τότε εξηγήστε μου ένα πράγμα... Εάν εσείς δεν τραυματιστήκατε, σε ποιον ανήκει το αίμα που υπάρχει πάνω στα ρούχα σας;»

Ο Φόγκελ ξαφνικά δεν ήξερε τι να πει. Η οργή του εξανεμίστηκε και τα μάτια του στράφηκαν στον καθρέφτη που είχε βάλει μπροστά του ο Φλόρες.

Μόνο έτσι τους είδε.

Μικροί κόκκινοι λεκέδες στις μανσέτες του λευκού πουκάμισου. Κάνα δυο μεγαλύτεροι στην κοιλιά. Μερικοί πιο σκούροι συγχέονταν με το χρώμα του κουστουμιού και του παλτού, αλλά από την πιο πυκνή υφή μάντευες τα περιγράμματά τους. Ήταν λες και ο ειδικός πράκτορας τους έβλεπε για πρώτη φορά. Αλλά ένα κομμάτι του ήξερε ότι βρίσκονταν εκεί, ο Φλόρες το κατάλαβε αμέσως. Διότι ο Φόγκελ δεν ξαφνιάστηκε περισσότερο, ούτε έσπευσε να ισχυριστεί ότι δε γνώριζε για ποιο λόγο ήταν εκεί.

Στα μάτια του εμφανίστηκε ένα καινούριο φως και η σύγχυση που επικρατούσε στο μυαλό του άρχισε να αραιώνει, όπως συμβαίνει με την ομίχλη. Ενώ εκείνη που βάραινε τον κόσμο, έξω απ' το παράθυρο του γραφείου, παρέμενε αμετάβλητη.

Η νύχτα που όλα άλλαξαν για πάντα είχε αρχίσει μόλις πριν από λίγο. Ο Φόγκελ κοίταξε τον Φλόρες κατάματα, ξαφνικά διαυγής. «Έχετε δίκιο» είπε. «Πιστεύω ότι πρέπει να δώσω μια εξήγηση».

25 Δεκεμβρίου
Δύο μέρες μετά την εξαφάνιση

ΤΑ ΕΛΑΤΟΔΑΣΗ ΚΑΤΕΒΑΙΝΑΝ σε κάθε πλαγιά των βουνών σαν τακτικός στρατός που ετοιμάζεται να κυριέψει την κοιλάδα. Η κοιλάδα ήταν μακρόστενη σαν παλιά ουλή και στο κέντρο της κυλούσε ένας ποταμός. Τα νερά του ποταμού, άλλοτε γαλήνια και άλλοτε ανταριασμένα, είχαν έντονο πράσινο χρώμα.

Το Αβεσό βρισκόταν ακριβώς εκεί, καταμεσής όλου αυτού του σκηνικού.

Ένα αλπικό χωριό, λίγα χιλιόμετρα από τα σύνορα. Σπίτια με επικλινείς στέγες, η εκκλησία με το καμπαναριό, το δημαρχείο, το αστυνομικό τμήμα, ένα μικρό νοσοκομείο. Ένα σχολικό συγκρότημα, μερικά μπαρ και το παγοδρόμιο.

Τα δάση, η κοιλάδα, ο ποταμός, το χωριό. Και μια τερατώδης εγκατάσταση εξόρυξης πετρωμάτων σαν φουτουριστική ύβρις στο παρελθόν και στο φυσικό τοπίο εκείνης της περιοχής.

Υπήρχε ένα σνακ μπαρ λίγο έξω απ' το κατοικημένο κέντρο, πάνω στην Εθνική οδό.

Από την τζαμαρία φαίνονταν ο δρόμος και το πρατή-

ριο βενζίνης. Σε περίοπτη θέση στο τζάμι, μια φωτεινή επιγραφή ευχόταν *Καλές Γιορτές* στους περαστικούς οδηγούς. Μέσα στο μαγαζί όμως τα γράμματα διαβάζονταν απ' την ανάποδη και έμοιαζαν με ένα είδος ακατανόητης ιερογλυφικής γραφής.

Στο εσωτερικό του σνακ μπαρ, καμιά τριανταριά τραπέζια από γαλάζια φορμάικα, μερικά κρυμμένα από σπαρέ κολλημένα στους τοίχους. Ήταν όλα στρωμένα, αλλά μόνο ένα ήταν κατειλημμένο. Το πιο κεντρικό.

Ο ειδικός πράκτορας Φόγκελ έτρωγε μόνος του ένα πρωινό με αβγά και καπνιστό μπέικον. Φορούσε ένα γκρι μολυβί κουστούμι, με ένα βαθυπράσινο γιλέκο και μια σκούρα μπλε γραβάτα, και δεν είχε βγάλει το κασμιρένιο του παλτό ούτε καν για να φάει. Η πλάτη του στητή και το βλέμμα του καρφωμένο σε ένα μαύρο σημειωματάριο, στο οποίο κρατούσε σημειώσεις με ένα κομψό ασημένιο στυλό, που κατά καιρούς ακουμπούσε στο τραπέζι για να πάρει μια πιρουνιά φαγητό. Ενάλλασσε τις κινήσεις σε συγκεκριμένα διαστήματα, με απόλυτο σεβασμό σε ένα είδος εσωτερικού ρυθμού.

Ο ηλικιωμένος ιδιοκτήτης φορούσε μια λιγδιασμένη ποδιά πάνω από ένα πουκάμισο σε στίλ ξυλοκόπου με κόκκινα και μαύρα καρό, και τα μανίκια σηκωμένα μέχρι τους αγκώνες. Άφησε τον πάγκο για να πλησιάσει κρατώντας μια καφετιέρα με φρεσκοφτιαγμένο καφέ. «Και να σκεφτείτε ότι σήμερα δεν ήθελα καν να ανοίξω. Είπα: Σιγά μην έρθει κανείς εδώ χριστουγεννιάτικα. Μέχρι πριν από μερικά χρόνια, αντίθετα, ήταν γεμάτο τουρίστες, οικογένειες με παιδιά... Μα από τότε που βρήκαν εκείνο το φθοριούχο σκατόπραγμα άλλαξαν τα πάντα». Ο άντρας πρό-

φερε τη φράση σαν να νοσταλγούσε μια μακρινή κι ευτυχισμένη εποχή που δε θα ξαναρχόταν ποτέ πια.

Μέχρι πριν από μερικά χρόνια η ζωή κυλούσε ήσυχα και γαλήνια στο Αβεσό. Ο κόσμος ζούσε απ' τον τουρισμό και τη χειροτεχνία. Αλλά μια μέρα κάποιος που ήρθε απέξω προέβλεψε ότι κάτω από εκείνα τα βουνά μπορεί να κρυβόταν ένα αρκετά μεγάλο κοιτάσμα φθορίτη.

Πράγματι, σκέφτηκε ο Φόγκελ, ο γέρος είχε δίκιο: από τότε τα πάντα είχαν αλλάξει. Είχε καταφθάσει μια πολυεθνική και είχε αγοράσει τα δικαιώματα εκμετάλλευσης των εδαφών πάνω από το κοιτάσμα, πληρώνοντας αδρά τους διάφορους ιδιοκτήτες. Πολλοί είχαν πλουτίσει από τη μια μέρα στην άλλη. Και όποιος δεν είχε την τύχη να κατέχει κάποιο από τα κτήματα είχε ξαφνικά φτωχύνει, διότι οι τουρίστες είχαν εξαφανιστεί.

«Ίσως θα έπρεπε να το αποφασίσω να πουλήσω αυτό το μέρος και να αποσυρθώ» συνέχισε ο άντρας. Μετά, κουνώντας το κεφάλι ενοχλημένα, γέμισε ως επάνω το φλιτζάνι του Φόγκελ με καφέ, παρόλο που δεν του το είχε ζητήσει. «Όταν σας είδα να μπαίνετε, σκέφτηκα πως είστε κάποιος από αυτούς τους πλασιέ που κάθε τόσο προσπαθούν να μου πλασάρουν τα φτηνοπράγματά τους. Μετά κατάλαβα... Είστε εδώ για την κοπελίτσα, σωστά;» Με μια σχεδόν ανεπαίσθητη κίνηση του κεφαλιού, έδειξε το αφισάκι που ήταν κολλημένο στον τοίχο, πλάι στην είσοδο.

Έφερε τυπωμένη τη φωτογραφία μιας χαμογελαστής έφηβης με κόκκινα μαλλιά και φακίδες. Ένα όνομα, Άννα Λου. Και μια ερώτηση: «Με είδατε;» ακολουθούμενη από ένα νούμερο τηλεφώνου και μερικές γραμμές κειμένου.

Ο Φόγκελ συνειδητοποίησε ότι ο γέρος προσπαθούσε

να λοξοκοιτάξει στο μαύρο σημειωματάριο, έτσι το ξανάκλεισε. Έπειτα ακούμπησε το πιρούνι στο πιάτο. «Τη γνωρίζετε;»

«Γνωρίζω την οικογένεια. Είναι καλοί άνθρωποι». Ο άντρας τράβηξε προς το μέρος του μια από τις καρέκλες του τραπέζιού και κάθισε μπροστά στον αστυνομικό. «Κατά τη γνώμη σας, τι της συνέβη;»

Ο Φόγκελ ένωσε τα χέρια του κάτω απ' το πιγούνι. Πόσες φορές του είχαν κάνει αυτή την ερώτηση; Πάντα η ίδια ιστορία. Έμοιαζαν πραγματικά ανήσυχoi, ή προσπαθούσαν να δείχνουν, αλλά στο τέλος αποδεικνυόταν πως επρόκειτο απλώς για περιέργεια. Νοσηρή, υποκριτική, ανηλεής περιέργεια. «Είκοσι τέσσερις» είπε. Ο εστιάτορας δε φάνηκε να καταλαβαίνει το νόημα της απάντησης, αλλά ο Φόγκελ πρόλαβε κάθε πιθανό αίτημα για διευκρινίσεις. «Οι έφηβοι που το σκάνε απ' το σπίτι αντέχουν, κατά μέσο όρο, είκοσι τέσσερις ώρες με το κινητό κλειστό. Μετά πρέπει υποχρεωτικά να τηλεφωνήσουν σε κάποιο φίλο ή να ελέγξουν αν μιλούν γι' αυτούς στο ίντερνετ, κι έτσι εντοπίζονται. Σε κάθε περίπτωση, οι περισσότεροι γυρίζουν πίσω μετά από σαράντα οχτώ ώρες... Γι' αυτό, αν δεν έχουν άσχημα συναπαντήματα και αν δε συμβεί κάποιο ατύχημα, μπορούμε να πούμε ότι μέχρι δύο μέρες μετά την εξαφάνιση υπάρχουν βάσιμες πιθανότητες τα πράγματα στο τέλος να εξελιχτούν καλά».

Ο άντρας για μια στιγμή έδειξε να εκπλήσσεται. «Και μετά τι συμβαίνει;»

«Μετά, συνήθως, με καλούν».

Ο ειδικός πράκτορας σηκώθηκε, έβαλε το ένα χέρι στην τσέπη και άφησε να πέσει στο τραπέζι ένα εικοσά-

ευρο για να πληρώσει το πρωινό. Κατόπιν απομακρύνθηκε προς την έξοδο, αλλά προτού διασχίσει το κατώφλι στράφηκε πάλι προς τον ιδιοκτήτη του σνακ μπαρ. «Ακούστε τι θα σας πω: Μην πουλήσετε αυτό το μέρος. Εντός ολίγου θα γεμίσει ξανά με κόσμο».

Έξω η μέρα ήταν παγωμένη, αλλά ο ουρανός ήταν καθαρός και τα πάντα φωτίζονταν από έναν λαμπερό χειμωνιάτικο ήλιο. Κάθε τόσο περνούσε από την Εθνική κάποιο φορτηγό και ο αέρας έκανε τις άκρες του παλτού του Φόγκελ να ανεμίζουν. Ο ειδικός πράκτορας στεκόταν ακίνητος και με τα δυο του χέρια χωμένα στις τσέπες στην πλατεία απέναντι από το σνακ μπαρ, πλάι στο πρατήριο βενζίνης. Είχε το βλέμμα του στραμμένο προς τα πάνω.

Πίσω του εμφανίστηκε ένας νεαρός γύρω στα τριάντα. Φορούσε κι εκείνος κουστούμι, γραβάτα και σκούρο παλτό, αλλά όχι από κασμίρ. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά με χωρίστρα στο πλάι και τα μάτια του γαλανά. Είχε την όψη καλού παιδιού. «Χαίρετε» είπε, αλλά ο χαιρετισμός του έμεινε αναπάντητος. «Είμαι ο πράκτορας Μπόργκι» συνέχισε έτσι κι αλλιώς. «Μου είπαν να έρθω να σας πάρω».

Ο Φόγκελ δεν καταδέχτηκε να του δώσει προσοχή, εξακολουθούσε να κοιτάζει τον ουρανό.

«Το μπρίφινγκ αρχίζει σε μισή ώρα. Έχουν μαζευτεί όλοι, όπως ζητήσατε».

Σ' εκείνο το σημείο ο Μπόργκι έσκυψε προς τα εμπρός και κατάλαβε ότι ο ανώτερός του, στην πραγματικότητα, παρατηρούσε κάτι στο στέγαστρο του πρατηρίου καυσίμων.

Μια κάμερα ασφαλείας στραμμένη προς την κατεύθυνση της Εθνικής.

Ο Φόγκελ επιτέλους γύρισε προς το μέρος του. «Αυτός ο δρόμος είναι η μοναδική πρόσβαση στην κοιλάδα, σωστά;»

Ο Μπόργκι δε χρειάστηκε να το σκεφτεί. «Μάλιστα, κύριε. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να φτάσει κανείς εκεί ή να φύγει· τη διασχίζει ολόκληρη».

«Καλώς» είπε ο Φόγκελ. «Τότε πηγαίνετε με στην άλλη άκρη».

Ο ειδικός πράκτορας κατευθύνθηκε με γρήγορο βήμα προς το πολιτικό μαύρο σεντάν με το οποίο είχε έρθει ο άλλος να τον πάρει. Ο Μπόργκι έμεινε διστακτικός για μια στιγμή, αλλά μετά τον ακολούθησε.

Λίγα λεπτά αργότερα βρίσκονταν πάνω στη γέφυρα που, δρασκελίζοντας τον ποταμό, οδηγούσε στην παρακείμενη κοιλάδα. Ο νεαρός αστυνομικός περίμενε έξω απ' το αυτοκίνητο, που ήταν παρκαρισμένο στην άκρη του δρόμου, ενώ ο Φόγκελ, μερικά μέτρα πιο πέρα, επαναλάμβανε την ίδια σκηνή όπως προηγουμένως, μόνο που αυτή τη φορά κοιτούσε μια κάμερα για τον έλεγχο της κυκλοφορίας κουρνιασμένη πάνω σ' έναν πάσσαλο στο πλάι του οδοστρώματος, με τα οχήματα να περνούν από δίπλα του και τους οδηγούς να βαράνε τις κόρνες για να διαμαρτυρηθούν. Αλλά ο Φόγκελ δε χαμπάριαζε και συνέχιζε απτόητος να κάνει αυτό που έκανε. Ό,τι κι αν ήταν αυτό, για τον Μπόργκι η κατάσταση δεν ήταν μόνο ακατανόητη, αλλά και παράδοξη.

Όταν πια ικανοποιήθηκε, ο ειδικός πράκτορας επέστρεψε στο αυτοκίνητο. «Πάμε να βρούμε τους γονείς της κο-

πελίτσας» είπε και μπήκε στο αμάξι χωρίς να περιμένει την απάντηση του Μπόργκι, ο οποίος έριξε μια ματιά στο ρολόι του και ξανάρχισε υπομονετικά να οδηγεί.

«Η Άννα Λου δεν έχει δημιουργήσει ποτέ προβλήματα» υποστήριξε γεμάτη σιγουριά η Μαρία Κάσνερ. Η μητέρα της κοπέλας ήταν μια κοντή λεπτοκαμωμένη γυναίκα, που όμως απέπνεε ιδιαίτερη δύναμη. Ήταν καθισμένη στον καναπέ πλάι στον σύζυγό της, έναν εύσωμο άντρα με άκακη όψη, στο σαλόνι της διώροφης μονοκατοικίας όπου κατοικούσαν. Οι δυο τους φορούσαν ακόμα πιτζάμες και ρόμπες και κρατιούνταν απ' το χέρι.

Στον αέρα πλανιόταν μια γλυκερή μυρωδιά, από μαγειρεμένο φαγητό και αποσμητικό χώρου. Ο Φόγκελ δεν την άντεχε. Ο ειδικός πράκτορας καθόταν σε μια πολυθρόνα, ο Μπόργκι σε μια καρέκλα κάπως παράμερα. Ανάμεσα σε αυτούς και το ανδρόγυνο υπήρχε ένα τραπεζάκι με φλιτζανάκια με καφέ που σύντομα θα πάγωνε, καθώς κανείς δεν έμοιαζε να έχει την πρόθεση να τον πιει.

Στο δωμάτιο υπήρχε ένα στολισμένο δέντρο, κάτω από το οποίο δύο εφτάχρονα δίδυμα έπαιζαν με τα δώρα που μόλις είχαν ξετυλίξει.

Ένα πακέτο παρέμενε ακόμα άθικτο, με έναν ωραίο κόκκινο φιδόγκο.

Η γυναίκα έπιασε στιγμιαία το βλέμμα του Φόγκελ. «Θέλαμε τα παιδιά να γιορτάσουν έτσι κι αλλιώς τη γέννηση του Ιησού, και λόγω της κατάστασης, για να ξεχαστούν λίγο» δικαιολογήθηκε.

Η «κατάσταση» ήταν ότι η μεγαλύτερη κόρη τους, δε-

καέξι χρονών, το μόνο κορίτσι, είχε εξαφανιστεί εδώ και σχεδόν δυο μέρες. Είχε βγει από το σπίτι ένα χειμωνιάτικο απόγευμα, κατά τις πέντε, για να πάει σε μια συνάντηση της εκκλησίας, λίγες εκατοντάδες μέτρα μακρύτερα.

Δεν είχε φτάσει ποτέ.

Η Άννα Λου είχε διασχίσει ένα μικρό κομμάτι μιας συνοικίας με παρόμοια σπίτια –μονοκατοικίες με κήπο– όπου όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους μια ζωή.

Αλλά κανείς δεν είχε δει ή ακούσει τίποτα.

Ο συναγερμός είχε δοθεί κατά τις επτά, όταν η μητέρα διαπίστωσε πως δεν είχε γυρίσει στο σπίτι και της τηλεφώνησε μάταια στο κινητό που έδειχνε απενεργοποιημένο. Δύο ατελείωτες ώρες κατά τις οποίες μπορεί να της είχε συμβεί οτιδήποτε. Οι έρευνες είχαν συνεχιστεί όλη τη νύχτα, αλλά η κοινή λογική είχε υποδείξει να τις αναστείλουν για να ξαναρχίσουν όταν θα ξημέρωνε. Εξάλλου, η τοπική αστυνομία δε διέθετε τα μέσα για μια συστηματική έρευνα στην περιοχή.

Προς το παρόν, δεν είχαν διατυπωθεί υποθέσεις για τα αίτια της εξαφάνισης.

Ο Φόγκελ άρχισε πάλι να παρατηρεί σιωπηλά εκείνους τους δυο γονείς με τους μαύρους κύκλους – μάτια σκαμμένα από μια αϋπνία που τις επόμενες εβδομάδες θα τους έκανε να γεράσουν απότομα, αλλά που για την ώρα είχε μόλις αρχίσει να αφήνει τα σημάδια της πάνω τους.

«Η κόρη μας ήταν πάντα υπεύθυνη, από μικρή ακόμα» συνέχισε η γυναίκα. «Δεν ξέρω πώς να το πω... αλλά δε χρειάστηκε ποτέ να ανησυχήσουμε γι' αυτή: μεγάλωσε μόνη της. Βοηθάει στο σπίτι, ασχολείται με τα αδέρ-

φια της. Στο σχολείο οι καθηγητές είναι ευχαριστημένοι. Εδώ και λίγο καιρό έχει αρχίσει να κάνει κατήχηση στην αδελφότητά μας».

Η διακόσμηση του καθιστικού ήταν φτωχική. Μπαίνοντας, ο Φόγκελ είχε προσέξει αμέσως ότι ο χώρος ήταν γεμάτος με αντικείμενα που μαρτυρούσαν μια βαθιά πίστη. Στους τοίχους υπήρχαν πίνακες με θρησκευτικές εικόνες και σκηνές από τη Βίβλο και τα Ευαγγέλια. Κυριαρχούσε ο Ιησούς, ακόμα και σε μορφή πλαστικών ή γύψινων μικρών αγαλμάτων, ωστόσο και η Παρθένος Μαρία είχε αρκετά έντονη παρουσία. Επίσης υπήρχε και μια μακριά παράταξη από αγίους. Ένας ξύλινος Εσταυρωμένος ήταν τοποθετημένος πάνω απ' την τηλεόραση.

Ολόγυρα στο δωμάτιο υπήρχαν και κορνίζες με φωτογραφίες της οικογένειας. Σε πολλές από αυτές εμφανιζόταν μια κοπέλα με κόκκινα μαλλιά και φακίδες.

Η Άννα Λου ήταν η γυναικεία εκδοχή του πατέρα της.

Και ήταν πάντα χαμογελαστή. Τη μέρα της πρώτης μετάληψης, στο βουνό μαζί με τα αδέρφια της, με τα πέδιλα στον ώμο στο παγοδρόμιο ενώ επιδείκνυε όλο καμάρι ένα μετάλλιο στο τέλος κάποιου αγώνα.

Ο Φόγκελ ήξερε ότι εκείνο το δωμάτιο, εκείνοι οι τοίχοι, εκείνο το σπίτι δε θα ήταν πια τα ίδια. Ήταν γεμάτα αναμνήσεις που σύντομα θα άρχιζαν να πονάνε.

«Δε θα ξεστολίσουμε το χριστουγεννιάτικο δέντρο μέχρι να γυρίσει στο σπίτι η κόρη μας» ανήγγειλε η Μαρία Κάστνερ, σχεδόν υπερήφανα. «Θα μείνει με τα φωτάκια αναμμένα, έτσι ώστε να φαίνεται καλά απ' το παράθυρο».

Ο Φόγκελ αναλογίστηκε το παράλογο του πράγματος, ειδικά τους μήνες που θα ακολουθούσαν. Ένα χριστουγεν-

νιάτικο δέντρο που θα χρησιμοποιούνταν σαν φάρος για να δείχνει τον δρόμο για το σπίτι σε κάποιον που ίσως δε θα ξαναγυρνούσε ποτέ. Γιατί αυτός ακριβώς ήταν ο πραγματικός κίνδυνος, μόνο που οι γονείς της Άννας Λου δεν το συνειδητοποιούσαν ακόμα. Εκείνο το γιορτινό φως θα έδειχνε σε όλους εκεί έξω ότι μέσα σ' εκείνους τους τοίχους εκτυλισσόταν ένα δράμα. Θα γινόταν μια δυσάρεστη παρουσία. Ο κόσμος, οι γείτονες δε θα μπορούσαν να αγνοήσουν το δέντρο και τη σημασία του, και μάλιστα με τον καιρό θα ενοχλούνταν. Περνώντας μπροστά από το σπίτι τους, θα άλλαζαν πεζοδρόμιο ακριβώς για να αποφύγουν να το δουν. Εκείνο το σύμβολο θα τους απομάκρυνε όλους από τους Κάστνερ, εντείνοντας τη μοναξιά τους. Γιατί το τίμημα που θα έπρεπε να πληρώσουν για να συνεχίσουν τη ζωή τους είναι η αδιαφορία, θυμήθηκε ο Φόγκελ.

«Λένε ότι μια επαναστατική πράξη, ένα καπρίτσιο είναι κάτι φυσιολογικό στα δεκάξι σου» ισχυρίστηκε η Μαρία, αλλά μετά κούνησε το κεφάλι αποφασιστικά. «Όχι η κόρη μου».

Ο Φόγκελ κατένευσε γιατί, παρότι δεν είχε την απόδειξη, συμφωνούσε μαζί της. Δε σιγόνταρε απλά μια μητέρα που προσπαθούσε να υπερασπιστεί πρώτα απ' όλους τον ίδιο της τον εαυτό και τον γονεϊκό ρόλο της, με το να παίρνει όρκο για την ακεραιότητα του παιδιού της. Ο ειδικός πράκτορας ήταν πράγματι βέβαιος πως είχε δίκιο. Αντλούσε αυτή τη βεβαιότητα από το πρόσωπο της Άννας Λου, που τον παρατηρούσε χαμογελαστή από κάθε γωνιά του δωματίου. Η απλή, σχεδόν παιδική όψη τού έλεγε ότι πρέπει υποχρεωτικά να της είχε συμβεί κάτι. Και ότι εκείνο το κάτι είχε συμβεί παρά τη θέλησή της.

«Έχουμε έναν ισχυρό δεσμό, μου μοιάζει πολύ. Αυτό το έφτιαξε για μένα, μου το χάρισε πριν από μία εβδομάδα...» Η γυναίκα έδειξε στον αστυνομικό ένα βραχιολάκι με πολύχρωμες χάντρες που φορούσε στον καρπό της. «Τελευταία έχουν γίνει το πάθος της. Τα φτιάχνει η ίδια και τα χαρίζει στα άτομα που αγαπάει».

Ο Φόγκελ πρόσεξε ότι έλεγε εκείνες τις λεπτομέρειες, ασήμαντες για τον σκοπό της έρευνας, χωρίς η φωνή και το βλέμμα της να προδίδουν καμία συγκίνηση. Αλλά δεν ήταν ψυχρότητα. Ο ειδικός πράκτορας κατάλαβε για τι επρόκειτο στην πραγματικότητα. Η γυναίκα ήταν πεπεισμένη ότι αυτό ήταν μια δοκιμασία, ένα είδος εξετάσεων στο οποίο υποβάλλονταν όλοι τους εκείνη τη δραματική στιγμή, έτσι ώστε να μπορέσουν να αποδείξουν ότι η πίστη τους ήταν ακλόνητη και άθικτη. Γι' αυτό κατά βάθος αποδεχόταν αυτό που συνέβαινε και περιοριζόταν να αντικρούσει την αδικία, με την ελπίδα ότι κάποιος εκεί πάνω, ίσως ο Θεός αυτοπροσώπως, σύντομα θα την επανόρθωνε.

«Η Άννα Λου μού μιλούσε ανοιχτά, όμως μια μάνα έχει υπόψη της πως δε γνωρίζει τα πάντα για τα παιδιά της. Χθες, ενώ συγύριζα το δωμάτιό της, βρήκα αυτό...» Η γυναίκα άφησε για μερικές στιγμές το χέρι του άντρα της για να δώσει στον Φόγκελ το χρωματιστό ημερολόγιο που είχε δίπλα της.

Ο ειδικός πράκτορας τεντώθηκε πάνω απ' το τραπέζι για να το πιάσει. Στο εξώφυλλο απεικονίζονταν δυο χαριτωμένα, μπλεγμένα σε κουβάρι γατάκια. Άρχισε να το ξεφυλλίζει αφηρημένα.

«Εκεί μέσα δε θα βρείτε τίποτα που να σας κάνει να μαντέψετε κάτι» είπε η γυναίκα.

Ο Φόγκελ αντίθετα ξανάκλεισε το ημερολόγιο και έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του παλτού του το στιλό και το μαύρο σημειωματάριό του. «Φαντάζομαι ότι γνωρίζετε όλες τις παρέες της κόρης σας...»

«Ασφαλώς» είπε η Μαρία Κάστνερ με μια δόση αγανάκτησης για την ερώτηση.

«Η Άννα Λου γνώρισε κανέναν το τελευταίο διάστημα; Κάποιον καινούριο φίλο ή φίλη, για παράδειγμα.»

«Όχι.»

«Είστε απόλυτα σίγουρη γι' αυτό;»

«Ναι» απάντησε η γυναίκα. «Θα μου το έλεγε.»

Λίγο νωρίτερα είχε παραδεχτεί ότι μια μάνα δεν μπορεί να ξέρει τα πάντα για τα παιδιά της, τώρα επιδείκνυε τη σιγουριά της. Ήταν χαρακτηριστικό των γονιών στις περιπτώσεις εξαφάνισης, θυμήθηκε ο Φόγκελ. Θέλουν να βοηθήσουν, αλλά ξέρουν ότι εν μέρει ευθύνονται και οι ίδιοι, τουλάχιστον για αμέλεια απέναντι στα παιδιά τους. Αλλά όταν νιώθεις πως φοβάσαι για κάτι, υπερισχύει ένα ένστικτο που σου υπαγορεύει να αμύνεσαι, ακόμα και με τίμημα να αρνείσαι το προφανές. Και η Μαρία Κάστνερ άρχιζε ήδη να συμβιβάζεται με την κατάσταση. Ωστόσο ο ειδικός πράκτορας έπρεπε να μάθει περισσότερα. «Προσέξατε καμιά αφύσικη συμπεριφορά τελευταία;»

«Τι εννοείτε με το “αφύσικη”;»

«Ξέρετε πώς είναι τα παιδιά, σωστά; Υπάρχουν μικρά σημάδια από τα οποία μπορούμε να καταλάβουμε πολλά πράγματα. Κοιμόταν καλά; Έτρωγε κανονικά; Η διάθεσή της είχε αλλάξει; Ήταν κλεισμένη στον εαυτό της, ευερέθιστη ή παρουσίαζε συμπεριφορές που πριν δεν είχε;»

«Ήταν η συνηθισμένη Άννα Λου. Γνωρίζω την κόρη μου, πράκτορα Φόγκελ, ξέρω πότε κάτι δεν πάει καλά».

Η κοπελίτσα είχε ένα κινητό. Απ' ό,τι μπορούσε να καταλάβει ο Φόγκελ, ήταν ένα παλιό μοντέλο, όχι κάποιο smartphone. «Η κόρη σας σέρφαρε στο ίντερνετ;»

Οι δυο γονείς κοιτάχτηκαν. «Η αδελφότητά μας δεν είναι υπέρ του να ενθαρρύνουμε τη χρήση κάποιων τεχνολογιών. Το ίντερνετ είναι γεμάτο παγίδες, πράκτορα Φόγκελ. Γεμάτο παραπλανητικές γνώσεις που μπορεί να βάλουν σε μεγάλο κίνδυνο τη διαπαιδαγώγηση ενός καλού χριστιανόπουλου» είπε η Μαρία. «Πάντως, στην κόρη μας δεν απαγορέψαμε ποτέ τίποτα, ήταν δική της επιλογή».

Ασφαλώς, πώς όχι, είπε από μέσα του ο Φόγκελ. Σε ένα πράγμα όμως η γυναίκα είχε δίκιο. Συνήθως ο κίνδυνος ερχόταν από το διαδίκτυο. Ευαίσθητοι έφηβοι όπως η Άννα Λου μπορούσαν να επηρεαστούν εύκολα. Στο ίντερνετ υπήρχαν κυνηγοί, που ήταν ικανοί να χειραγωγούν τα πιο ευάλωτα μυαλά, να τρυπώνουν στις ζωές τους. Ρίχνοντας λίγο λίγο όλες τις άμυνες και, αντιστρέφοντας τις σχέσεις εμπιστοσύνης, κατάφεραν να πάρουν τη θέση των πιο στενών συγγενών ελέγχοντας από απόσταση τον ανήλικο, μέχρι να του κάνουν αυτό που ήθελαν. Υπό αυτή την έννοια, η Άννα Λου Κάστνερ ήταν το τέλειο θήραμα. Ίσως η κοπέλα είχε μόνο φαινομενικά συμμορφωθεί με την επιθυμία των γονιών της, αλλά έμπαινε στο ίντερνετ, ίσως συνδεόμενη από κάπου αλλού, στο σχολείο ή σε μια βιβλιοθήκη. Θα έπρεπε να το ελέγξουν. Για την ώρα, όμως, έπρεπε να εμβαθύνει σε άλλες πτυχές. «Εσείς είστε από τους τυχερούς στο χω-

ριό που πούλησαν τα δικαιώματα εκμετάλλευσης στη μεταλλευτική εταιρεία, έτσι δεν είναι;»

Η ερώτηση απευθυνόταν στον Μπρούνο Κάστνερ, αλλά για ακόμα μια φορά παρενέβη η σύζυγός του. «Ο πατέρας μου μας άφησε ένα χωράφι, προς τα βόρεια. Ποιος να το φανταζόταν ότι θα άξιζε τόσο... Μεταβιβάσαμε ένα μέρος των χρημάτων στην αδελφότητα και πληρώσαμε το δάνειο γι' αυτό το σπίτι. Τα υπόλοιπα είναι δεσμευμένα για τα παιδιά μας».

Πρέπει να ήταν μεγαλούτσικο το ποσό, σκέφτηκε ο Φόγκελ. Πιθανότατα ικανοποιητικό για να εξασφαλίσει μια ζωή κάτι παραπάνω από αξιοπρεπή σε πολλές από τις μελλοντικές γενιές των Κάστνερ. Θα μπορούσαν να παραχωρήσουν στους εαυτούς τους διάφορες πολυτέλειες ή έστω απλώς να επιλέξουν να αγοράσουν ένα μεγαλύτερο, ωραιότερο σπίτι. Απεναντίας, είχαν αποφασίσει να μην αλλάξουν τον τρόπο ζωής τους. Ο ειδικός πράκτορας δεν καταλάβαινε πώς μπορούσε κανείς να απαρνιέται τόσο εύκολα μια αναπάντεχη προοπτική ευζωίας. Σε κάθε περίπτωση, το έλαβε υπόψη και με το κεφάλι ακόμα σκυμμένο στο σημειωματάριο ρώτησε: «Δε σας ζήτησαν χρήματα, γι' αυτό θα απέκλεια μια απαγωγή με σκοπό τον εκβιασμό. Αλλά έχετε δεχτεί απειλές στο παρελθόν; Υπάρχει κανείς –ακόμα και συγγενής ή κάποιος γνωστός– που έχει λόγους να νιώθει φθόνο, μνησικαχία ή εχθρότητα απέναντί σας;»

Οι Κάστνερ έδειξαν να ξαφνιάζονται από αυτές τις ερωτήσεις.

«Όχι, κανείς» είπε αμέσως η γυναίκα. «Κάνουμε παρέα μόνο με τα μέλη της αδελφότητάς μας».

